

הספרנית

אלי הייזלווד

מחברת רבי־המכר ההיפותזה של האהבה

שש ועל

אלי הייזלווד

מחברת רביהמכר ההיפותזה של האהבה

שח
ומי
♡♡♡

מאנגלית: דנה טל

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

בגרת בית הוצאה לאור

Ali Hazelwood
CHECK & MATE

Copyright © 2022 by Ali Hazelwood
Translation rights arranged by Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved

Hebrew Language Copyright
© 2024 Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
and Ahavot 2018

כל הזכויות שמורות
זכויות בעברית
© תשפ"ד 2024 כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
ולא(ה)בות 2018

עורכת הספר: מיה יסעור

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע,
לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני,
אופטי או מכני או אחר כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה.
שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט
אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

נדפס בישראל 2024

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-574-732-4 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לשרה א' ולהלן,
שתמיד יהיו הכי הכי שלי.

הקדמה

"לפי המקורות שלי, אתה סמל מין של דור ה-Z."
הטלפון כמעט נופל לי מהידיים.

אוקיי: הטלפון נופל לי מהידיים, אבל אני מצילה אותו לפני שהוא נופל לתוך צנצנת מלאה באמוניה. ואז אני מציצה סביב על הכיתה בשיעור הכימיה, תוהה אם עוד מישהו שמע את זה.

התלמידים האחרים שולחים הודעות בטלפון או סתם משחקים עם הציוד שלהם. גברת אגרוול יושבת ליד השולחן שלה ומעמידה פנים שהיא בודקת עבודות, אבל כנראה קוראת פאנפיק ארוטי של ביל ניי. ריח של חומצה אצטית בתקווה-לא-קטלני נישא מהעמדה שלי, אבל האיירפורדס עדיין תקועות לי באוזניים.

אף אחד לא שם לב אלי או לסרטון בטלפון שלי, אז אני לוחצת פליי וממשיכה לצפות בו.

"זה היה כמגזין טיים לפני שבועיים. על השער. תמונה של הפרצוף שלך, ואז 'סמל מין של דור ה-Z'. איך זה גורם לך להרגיש?"
אני מצפה לראות את הארי סטיילס. טום הולנד. טימותי שאלאמה. כל חברי להקת הבנים הקוריאנית ביי-טי-אס מצטופפים יחד על ספה של איזושהי תוכנית לייט נייט שהאלגוריתם של הנגן האוטומטי של יוטיוב החליט שבא לו לנגן לי אחרי שנגמר סרטון ההדרכה של הניסוי בדרגת חומציות. אבל זה סתם איזה בחור. ילד, אפילו? הוא נראה לא

שייך בכיסא הקטיפה האדום, עם החולצה הכהה, המכנסיים הכהים, השיער הכהה, ההבעה העגמומית. לחלוטין בלתי קריא כשהוא אומר בקול עמוק ורציני, "אני מרגיש שזה לא נכון."
 "באמת? שואל המארח – איזה ג'ים או ג'יימס או ג'מי.
 "החלק של דוד ה-Z נכון," אומר המארח. "אבל סמל המין – פחות."

הקהל לגמרי קונה את זה, מוחא כפיים ומריע, ואז אני מחליטה לקרוא את הכיתוב. נולאן סוייר, כתוב שם. יש תיאור שמסביר מי הוא, אבל אני לא צריכה אותו. אני אולי לא מזהה את הפנים, אבל אני לא זוכרת רגע אחד בחיים שלי שבו לא הכרתי את השם הזה.
 תכירו את קוטל המלכים: שחקן השחמט מספר אחת בעולם.
 "בוא אני אגלה לך משהו, נולאן: חכם זה הסקסי החדש."
 "אני עדיין לא בטוח שאני עומד בקריטריונים." הטון שלו כל כך אדיש, שאני שואלת את עצמי איך היחצ"נית שלו שיכנעה אותו לעשות את הריאיון הזה. אבל הקהל צוחק, וגם המארח. הוא רוכן קדימה, וניכר שהוא מוקסם מהבחור הצעיר הזה שנראה כמו ספורטאי חתיך, חושב כמו פיזיקאי תיאורטי, ושווה כמו יזם בעמק הסיליקון. ילד פלא יוצא דופן ונאה שמסרב להודות שהוא מיוחד.
 מעניין אם ג'ים-ג'ימי-ג'יימס שמע את מה שאני שמעתי. הרכילות. הסיפורים שנלחשו מפה לאוזן. השמועות האפלות על ילד הפלא של עולם השחמט.

"בוא לפחות נסכים ששחמט הוא הסקסי החדש. וזה קרה בזכותך – יש תחייה מחודשת של השחמט מאז שאתה התחלת לשחק. מישהו עשה פרשנות למשחקים שלך, וזה נהיה ויראלי בטיקטוק – הכותבים שלי אומרים לי שקוראים לזה שחטוק' – ועכשיו יותר אנשים מאי פעם לומדים לשחק. אבל בוא נתחיל בהתחלה: אתה רב-אומן, שזה התואר הכי גבוה ששחקן שחמט יכול להגיע אליו, ובדיוק עכשיו זכית כאלופות העולם השנייה שלך, נגד –" המארח נאליץ להשפיל מבט אל הכרטיסיות שלו, כי רב-אומנים רגילים הם לא מפורסמים כמו סוייר – "אנדרדאס אנטונוב. מזל טוב."

סוייר מהנהן פעם אחת.

"וממש עכשיו מלאו לך שמונה־עשרה. תזכיר לי מתי בדיוק?
"לפני שלושה ימים."

לפני שלושה ימים אני חגגתי יום הולדת שש־עשרה.
לפני עשר שנים ושלושה ימים קיבלתי את סט השחמט הראשון שלי – עם כלים מפלסטיק בצבעי ורוד וסגול – ובכיתי מרוב אושר. שיחקתי איתו כל היום, לקחתי אותו איתי לכל מקום, ואז התכרבלתי איתו כשהלכתי לישון.

עכשיו אני אפילו לא זוכרת איך ההרגשה להחזיק רגלי ביד.
"התחלת לשחק בגיל צעיר מאוד. ההורים שלך לימדו אותך?"
"סבא שלי," אומר סוייר. המארח נראָה מופתע, כאילו הוא לא ציפה שסוייר ילך לכיוון הזה, אבל מתאושש במהירות.
"מתי הבנת שאתה מספיק טוב כדי לשחק באופן מקצועי?"
"בטוח שאני מספיק טוב?"

עוד צחוקים מהקהל. אני מגלגלת עיניים. "ידעת כבר מההתחלה שאתה רוצה להיות שחקן שחמט מקצועי?"
"כן. ידעתי כל הזמן שאין שום דבר שאני אוהב יותר מאשר לנצח במשחק שחמט."

הגבות של המארח מתרוממות. "שום דבר?"
סוייר לא מהסס. "שום דבר."
"ומה –"

"מלורי?" יד נחה על כתפי. אני קופצת בבהלה ותולשת מהאוזן אוזנייה אחת. "את צריכה עזרה?"
"לא!" אני מחייכת אל גברת אגרוול ומחליקה את הטלפון לכיס האחורי שלי. "בדיוק סיימתי את סרטון ההדרכה."
"אה, מושלם. אל תשכחי לשים כפפות לפני שאת מוסיפה את התמיסה החומצתית."
"בסדר."

שאר התלמידים בכיתה כמעט סיימו את הניסוי. אני מקמטת את המצח ומזדרזת כדי להדביק את הקצב שלהם, וכעבור כמה דקות,

כשאני לא מוצאת את המשפך שלי והסודה לשתיה שלי נשפכת, אני מפסיקה לחשוב על סויר, או על איך שהקול שלו נשמע כשאמר שהוא אף פעם לא רצה שום דבר כמו שהוא רוצה שחמט. ואני לא חושבת עליו שוב במשך קצת יותר משנתיים. זאת אומרת, עד היום שבו אנחנו משחקים זה נגד זה בפעם הראשונה.
ואני קורעת לו את הצורה.

חלק ראשון

פתיונות

פרק 1

כעבור שנתיים

איסטון חכמה, כי היא מפתה אותי לצאת בעזרת הבטחה לבאבל טי חינם. אבל היא גם טיפשה, כי היא לא מחכה עד שאלגום מהבאבל טי שוקולד-שמנת שלי לפני שהיא אומרת, "אני צריכה שתעשי לי טובה." "לא." אני מחייכת אליה. שולפת שתי קשיות מהצנצנת. מציעה

לה אחת, והיא מתעלמת ממני.

"מל. לא שמעת אפילו מה –"

"לא."

"זה קשור לשחמט."

"אה, אם ככה..." אני מחייכת בתודה לבחורה מאחורי הדלפק שמושיטה לי את ההזמנה שלי. יצאתי איתה פעמיים או שלוש בקיץ האחרון, ויש לי זיכרונות עמומים ונעימים ממנה. שפתיים עם שפתון לחות פטל; להקת בון איבר מגררת ביונדאי אלנטרה שלה; יד רכה וקרירה מתחת לגופייה שלי. למרבה הצער, השם שלה לא מופיע באף אחד מהזיכרונות הנ"ל. אבל גם היא כתבה מלאני על כוס הבאבל טי שלי, אז הכול בסדר.

אנחנו חולקות בינינו חיוך חשאי קצר, ואני פונה אל איסטון. "אה,

אם ככה, אז ממש לא."

"חסר לי שחקן אחד. לטורניר קבוצתי."

"אני לא משחקת יותר." אני בודקת את הטלפון שלי. השעה 12:09 – אני צריכה להיות במוסך בעוד עשרים ואחת דקות. בוב, הבוס שלי, הוא לא בדיוק אדם נחמד וסלחני. לפעמים אני אפילו לא בטוחה שהוא אדם. "בואי נשתה את זה בחוץ, לפני שאני הולכת לבלות את אחר הצהריים שלי מתחת לשברולט סילברדו."
 "תעשי לי טובה, מל." היא נועצת בי מבט זועם. "זה שחמט. את עדיין משחקת."

כשהמורה של דארסי, אחותי שלומדת בכיתה ו', הודיע שהוא עומד לשלוח את השרקן של הכיתה ל"חווה בצפון", דארסי, שלא הצליחה לקבל אישור ודאי על קיומה של החווה הזאת, החליטה לחטוף אותו. את השרקן, לא את המורה. אני חיה כבר שנה עם גוליית החטוף – שנה שבמהלכה סירבתי לתת לו שאריות מארוחות הערב שלנו מאז שהוטרניר שאין לנו כסף לממן ירד על הברכיים והתחנן בפנינו לעשות לו דיאטה. למרבה הצער, לגוליית יש יכולת על-טבעית לגרום לי לציית לו בעזרת מבטים בלבד.

בדיוק כמו איסטון. הבעות הפנים של שניהם משדרות את אותה עקשנות טהורה ובלתי מתפשרת.

"לא ולא." אני יונקת מהבאבל טי שלי. אלוהי. "שכחתי את החוקים. תזכירי לי מה בדיוק עושה הסוס הקטן החמוד הזה?"
 "מצחיק מאוד."

"לא, באמת, תזכירי לי מה זה שחמט? כשהמלכה כובשת את קטאן בלי לעבור בכלא – ?"

"אני לא מבקשת ממך לעשות את מה שעשית פעם."

"מה עשיתי פעם?"

"זוכרת כשהיית בת שלוש-עשרה וניצחת את כל הילדים האחרים במועדון השחמט של פטרסון, ואז את כל הנוער, ואז את כל המבוגרים? והביאו אנשים מניו יורק כדי שתוכלי להשפיל גם אותם? אני לא צריכה את זה."

למען האמת, הייתי בת שתיים-עשרה כשזה קרה. אני זוכרת את

זה היטב, כי אבא עמד לידי, כשירו החמימה נחה על כתפי הדקיקה, והכריז בגאווה, לא ניצחתי את מלורי במשחק מאז יום הולדת אחת־עשרה שלה בשנה שעברה. נכון שהיא מדדימה? אבל אני לא מציינת את זה, ובמקום זה צונחת על פיסת דשא, ליד ערוגה מלאה צמחי ציניה שבקושי מחזיקים מעמד. ניו ג'רזי באוגוסט זה לא מקום שמישהו רוצה להיות בו.

"זוכרת מה קרה באמצע משחקי הראווה שלי? כשכמעט התעלפתי, ואת אמרת לכולם להתרחק –"

"– ונתתי לך את המיץ שלי." היא מתיישבת לידי. אני מסתכלת על האייליינר שלה, המושלם, ואז על הסרבל המוכתם בשמן מנועים שלי, וזה נחמד איך יש דברים שאף פעם לא משתנים. איסטון פֶּנִיה הפרפקציוניסטית, שתמיד יש לה תוכנית פעולה, והסיידקיק המבולגנת שלה מלורי גרינליף. היינו יחד באותה כיתה מאז כיתה א', אבל לא ממש נוצר בינינו קשר עד שהיא הצטרפה למועדון השחמט של פטרסון בגיל עשר. במובן מסוים היא כבר היתה מגובשת לחלוטין. היא כבר היתה האדם המדהים והעקשן שהיא היום.

את באמת נהנית לשחק בשיט הזה? היא שאלה אותי כשציוותו אותנו יחד למשחק.

את לא? שאלתי בחזרה, מזועזעת.

ברור שלא. אני פשוט צריכה שיהיה לי מגוון גדול של תחומי עניין. המלגות לקולג' לא יגיעו אלי סתם ככה. ניצחתי אותה במט תוך ארבע דקות והערצתי אותה מאותו הרגע.

זה מצחיק שאיסטון אף פעם לא אהבה שחמט כמוני, אבל המשיכה לשחק הרבה אחרי. איזה משולש אהבה מוזר אנחנו יוצרים שלושתנו.

"טוב, אז את חייבת לי על המיץ – בואי לטורניר," היא פוקדת עלי. "אני צריכה קבוצה של ארבעה. כולם או נסעו לאנשהו או שהם לא יודעים את ההבדל בין שחמט לדמקה. את אפילו לא צריכה לנצח – וזה גם למטרות צדקה."

"איזו צדקה?"

"זה משנה?"

"ברור. זה בשביל צוות חשיבה של מפלגה ימנית? הסרט הבא של וודי אלן? מגפה מומצאת, כמו היסטריה או רגישות לגלוטן?"
 "רגישות לגלוטן זאת לא המצאה."

"באמת?"

"כן. והטורניר הוא בשביל –" היא מקישה בקדחתנות על הטלפון שלה. "אני לא מוצאת את זה, אבל אפשר להתקדם לסוף השיחה? שתינו יודעות שאת הולכת להגיד כן."

אני מביטה בה בזעף. "אנחנו ממש לא יודעות את זה."

"אולי את לא."

"יש לי עמוד שדרה, איסטון."

"בטח." היא לועסת את כדורי הטפיוקה שלה בתוקפנות, בתעוזה, ונראית פתאום הרבה יותר דומה לדוכת גריזלי מאשר לשרקנית.

היא פשוט זוכרת את כיתה ט', כשהיא שיכנעה אותי להיות הסגנית שלה במרוץ לתפקיד נשיאת הכיתה (הפסדנו. אבל ממש). ואת כיתה י', כשמיסי קולינס הפיצה שמועות והיא גייסה אותי לפרוץ לה לטוויטר. וגם את כיתה י"א, כשכיכתי בתפקיד גברת בנט במחזמר גאוזה ודעה קדומה, שהיא כתבה וביימה – בניגוד לרצוני ולמרות שיש לי מנעד של חצי אוקטבה. בטח הייתי מסכימה לעשות בשבילה עוד משהו אידייתי גם בכיתה י"ב, אם המצב בבית לא היה... בואו נגיד, לא מדהים מבחינה כלכלית, ואם לא הייתי מנצלת כל שנייה פנויה כדי לעבוד במוסך.

"כולנו יודעים שאת לא מסוגלת להגיד לא," מציינת איסטון. "אז

פשוט תגידי כן."

אני בודקת את הטלפון שלי – יש לי עוד שתיים-עשרה דקות עד לסיום ההפסקה. חם היום כמו מרק, חיסלתי בשנייה את הבאבל טי שלי, ואני מביטה בעניין בשלה. בטעם מלון טל דבש: הטעם השני הכי אהוב עלי. "אני עסוקה."

"עסוקה במה?"

"בדייט."

"עם מי? הבחור של הצמחים הטורפים? או זאת שדומה לפריס הילטון?"

"לא ולא. אבל אני אמצא מישהו."

"נו, תעשי טובה. ככה נוכל להיות יחד לפני הקולג'."

"אני מזדקפת ותוקעת בה מרפק. "מתי את נוסעת?"

"בעוד פחות משבועיים."

"מה? הרגע סיימנו את הלימודים, כאילו –"

"כאילו לפני שלושה חודשים? אני צריכה להיות בקולורדו באמצע

אוגוסט למפגש היכרות."

"אה." זה כמו להתעורר משנת צהריים מוקדמת ולגלות שכבר

ערב. "אה," אני אומרת שוב, קצת בהלם. ידעתי שזה עומד לקרות,

אבל איכשהו עם מחלת הנשיקה של אחותי, השבוע שאמא שלי

היתה מאושפזת בבית חולים, מחלת הנשיקה של אחותי השנייה, וכל

המשמרות הנוספות שלקחתי, איבדתי כנראה תחושת זמן. זה מבעית:

אני ואיסטון תמיד גרנו באותה עיר. תמיד נפגשנו לפחות פעם בשבוע

כדי לשחק דדגון אייג', או לדבר על דדגון אייג', או לצפות באנשים

אחרים משחקים דדגון אייג' ביוטיוב.

יכול להיות שאנחנו צריכות תחביבים חדשים.

אני מנסה לחייך. "כנראה הזמן טס כשנהנים."

"זה נכון, מל? את נהנית?" העיניים שלה מצטמצמות כלפי, ואני

צוחקת.

"אל תצחקי. את כל הזמן עובדת. וכשלא, את הנהגת של האחיות

שלך או שאת לוקחת את אמא שלך לתורים אצל רופאים, ו –" היא

מעבירה יד בתלתליה הכהים ופורעת אותם – מד כעס די ברור

אצלה. שבע מתוך עשר, אני מעריכה. "את היית מספר אחת בכיתה

שלנו. את גאונה במתמטיקה ואת זוכרת בעל פה הכול. קיבלת

שלוש הצעות למלגות – ואחת מהן בבולדר, איתי. אבל החלטת לא

לבוא, ועכשיו נראה שאת תקועה כאן, והסוף לא נראה באופק ו..."

את יודעת מה? זאת הבחירה שלך, ואני מכבדת אותך על זה, אבל

לפחות את יכולה להרשות לעצמך לעשות דבר כיפי אחד. דבר אחד שאת נהנית ממנו."

אני מביטה בלחיים הסמוקות שלה במשך שנייה אחת, שתיים, שלוש, וכמעט פותחת את הפה כדי להגיד לה שמלגות מממנות את שכר הלימוד שלך בקולג', אבל לא את התשלומים של המשכנתה על הבית ולא את קייטנת הרולר דרבי של אחותך וגם לא את המזון המועשר בוויטמין סי של חיית המחמד החטופה של אחותך השנייה, או מה שזה לא יהיה שצריך כדי להמס את האשמה שנדבקת לך לתחתית הבטן. כמעט. ברגע האחרון אני פשוט מסיטה את המבט, ובמקרה הוא נופל על הטלפון שלי.

השעה 12:24. שיט. "אני חייבת ללכת."

"מה? מל, את כועסת? לא התכוונתי –"

"לא." אני מחייכת אליה בזריזות. "אבל ההפסקה שלי נגמרה."

"הרגע הגעת לפה."

"כן. בוב לא בעניין של מערכת שעות הומנית ואיזון בין עבודה לחיים. יש אולי סיכוי כלשהו שאת לא מתכוונת לסיים את הבאבל טי הזה?"

היא מגלגלת עיניים כל כך חזק, שתכף יתפס לה שריר, אבל מושיטה לי את הכוס שלה. אני עושה איתה כיף אגרופים בעודי מתרחקת ממנה.

"תודיעי לי בקשר לטורנר, צועקת איסטון אחרי."

"כבר הודעתי לך."

רטינה. ואז קריאה רצינית ומודגשת, "מלורי," שגורמת לי להסתובב למרות הפחד שהנשימה המסריחה של בוב תצעק עלי שאיחרתי. "תקשיבי, אני לא רוצה להכריח אותך לעשות כלום. אבל שחמט היה פעם כל החיים שלך. ועכשיו את לא רוצה לשחק אפילו למען מטרה טובה."

"כמו רגישות לגלוטן?"

היא מגלגלת עיניים שוב, ואני צוחקת ומתחילה לרוץ לעבודה. אני מגיעה ברגע האחרון. אני אוספת את כלי העבודה שלי, ורגע לפני

שאני נעלמת מתחת לסילברדרו, הטלפון שלי מזמזם. זה צילום מסך של עלון. כתוב בו: **טורניר קבוצתי אולימפי של מועדונים. אזור ניו יורק. כשיתוף עם רופאים ללא גבולות.**
אני מחייכת.

מלורי: אוקי זאת באמת מטרה טובה

ברט איסטון אליס: אמרתי לך. כמו כן:

היא שולחת לי קישור לעמוד באתר רפואה על רגישות לגלוטן, ומתברר שהדבר הזה באמת קיים.

מלורי: אוֹקיי, אז באמת יש דבר כזה

ברט איסטון אליס: אמרתי לך

מלורי: את מבינה שאת כל הזמן אומרת את זה, כן?

ברט איסטון אליס: לא. מה שאני אומרת כל הזמן

זה "צדקתי". אז תשתפי בטורניר?

אני נוחרת בלעג וכמעט מקלידה לא. אני גם כמעט מזכירה לה בדיוק למה אני כבר לא משחקת שחמט.

אבל אז אני מדמיינת אותה נוסעת לקולג' למשך חודשים – ואת עצמי כאן, לבר, מנסה לנהל שיחה על המשחק האחרון של דרגון אייג' שראיתי עם איזה דייט שרק רוצה להתמזמז. אני חושבת עליה חוזרת הביתה לחג ההודיה: אולי היא תגלח חצי ראש, תהפוך להיות טבעונית, תהיה בקטע של הדפס עור פרה. אולי היא תהיה בן אדם אחר. ניפגש במקומות הרגילים שלנו, נצפה בסדרה הרגילה, נרכל על האנשים הרגילים, אבל זה לא יהיה אותו הדבר, כי היא כבר

תכיר חברים חדשים, תראה דברים חדשים, תיצור לעצמה זיכרונות חדשים.

פחד דוקר את החזה שלי. פחד שהיא תשתנה, ותפרח, ולעולם לא תהיה שוב אותו הדבר. אבל אני כן אהיה. אני אשאר כאן בפטרסון, ואדרוך במקום. אנחנו לא נגיד את זה, אבל נדע את זה. אז אני מקלידה:

מלורי: קיי. פעם אחת אחרונה לפרידה

ברט איסטון אליס: את רואה? צדקתי!

מלורי: 🙌

מלורי: את תחזירי לי בזה שתסיעי את האחיות שלי לקייטנה בשבוע הבא כדי שאני אוכל לקחת עוד משמרות

ברט איסטון אליס: מל, לא.

ברט איסטון אליס: מל, בבקשה. כל דבר רק לא זה.

ברט איסטון אליס: מל, אני מתה מפחד מהן.

מלורי: 🐼

"הי, גרינליף! אני לא משלם לך בשביל שתהיי באינסטגרם או תקני סנדוויץ' אבוקדו. תחזרי לעבודה."
אני מגלגלת עיניים. בלב. "טעית בדור, בוב."
"מה שתגידי. תחזרי. לעבודה. עכשיו."
אני מחליקה את הטלפון לתוך הסרבל, נאנחת ועושה בדיוק את זה.

"מל, סבינה צבטה אותי ביד ואמרה שיש לי פה מסריח!"
 "מל, דארסי פיהקה לי בפרצוף עם הפה הרוחה והמסריח שלה!"
 אני נאנחת, וממשיכה להכין לאחיות שלי את דייסת שיבולת
 השועל שלהן. קינמון, חלב דל שומן, בלי סוכר או ש"אני אדקור
 אותך, מל. שמעת פעם על דבר כזה שנקרא כריאות?" (סברינה);
 חמאת בוטנים, חיקוי נוטלה, בננה ו"את יכולה לשים לי עוד קצת
 נוטלה, בבקשה? אני מנסה לגבוה בשלושים סנטימטרים עד כיתה
 ח'!" (דארסי).

"מלורי, דארסי הפליצה עלי עכשיו!"

"לא – סברינה היא חתיכת שתומה שנכנסה לטווח התחת!"
 אני מלקקת בהיסח הדעת נוטלה זולה מהכפית, ומפנטזת לשפוך
 מסיר לק לתוך שיבולת השועל. רק טיפה. אולי שתיים.
 יהיו כמה חסרונות, כמו מותם בטרם עת של שני היצורים
 שאני הכי אוהבת בעולם. אבל היתרונות? אי אפשר להתעלות
 מעליהם. לא עוד נשיכות חולות כלכת בבהונות הרגליים באמצע
 הלילה מגוליית. לא עוד התעללות מילולית מרושעת בגלל
 שכיבסתי את החזייה הוורודה של סברינה, בגלל שלא שמתי
 את החזייה הוורודה של סברינה במקום הנכון, בגלל שלכאורה
 גנבתי את החזייה הוורודה של סברינה, בגלל שלא התעדכנתי
 מספיק מהר במקום הימצאה של החזייה הוורודה של סברינה. לא
 עוד פוסטרים של טימותי שאלאמה ששולחים אלי מבטים קריפיים
 מהקירות.

רק אני, משחיזה את הסכין המאולתרת שלי בדממה המבורכת של
 תא כלא בניו ג'רזי.

"מלורי, דארסי מתנהגת כמו קקי מרוח –"

אני שומטת את הכפית ומתגנבת לחדר הרחצה. זה עניין של
 שלושה צעדים בערך – אחוזת גרינליף לא בדיוק רחבת ידיים.
 "אם אתן שתיכן לא סותמות," אני אומרת בקול הכי קשוח שאני

מצליחה לגייס בשמונה בבוקר, "אני הולכת לקחת אתכן לשוק האיכרים ולהחליף אתכן תמורת ענבים מתוקים."

משהו מוזר קרה בשנה שעברה: כמעט בן-לילה שתי הסופגניות הקטנות והמתוקות שלי, שהיו החברות הכי טובות, הפכו לשתי מפלצות רפש יריבות. סברינה הגיעה לגיל ארבע-עשרה והתחילה להתנהג כאילו היא מגניבה מדי בשביל להיות קשורה אלינו גנטית; דארסי חגגה שתיים-עשרה, ו... טוב. דארסי דווקא נשארה אותו הדבר. תמיד קוראת, תמיד מפותחת יותר מכולם, תמיד חדת הבחנה באופן שלא פועל לטובתה. ואני חושבת שזאת הסיבה שסברינה השתמשה בדמי הכיס שלה כדי לקנות מנעול חדש ולהעיף אותה מהחדר שהן חלקו (אני הענקתי לדארסי מקלט בחדר שלי – וזו הסיבה לעיניים-עם-אפקט-מונה-ליזה של טימותי שאלאמה ולכלבת הצפויה לי).

"אוי אלוהים." דארסי מגלגלת עיניים. "תירגע, מלורי."

"כן, מלורי. שחררי את התחת הקפוץ שלך."

אה, כן: ומהו המקרה היחיד שבו שתי כפיות הטובה האלה מצליחות להסתדר? כשהן חוברות נגדי. אמא אומרת שזה גיל ההתבגרות. אני דווקא נוטה יותר לעבר דיבוק, אבל מי יודע? מה שאני יודעת בוודאות זה שלהתחנן, להזיל דמעות או אפילו לנסות לדבר איתן בהיגיון הן לא טכניקות אפקטיביות. כל הפגנה של חולשה מצדי מביאה לניצול ושימוש לרעה, ותמיד מסתיימת בזה שהן סוחטות אותי עד שאני קונה להן דברים מגוחכים, כמו כריות גוף של אד שירן או כובעי סיום לימודים לשרקנים. המוטו שלי הוא *למשול באמצעות פחד*. לעולם לא לנהל משא ומתן עם הכרישות ההורמונליות, הקיצוניות וצמאות הדם האלה.

אלוהים, אני אוהבת אותן כל כך שבא לי לבכות.

"אמא ישנה," אני מסננת. "אני נשבעת לכן שאם לא תהיו בשקט, אני הולכת לכתוב לכן על המצח בטוש בלתי מחיק, *פה מסדיח ורחתיכת סתומה* ולשלוח אתכן ככה לעולם."

"כדאי לך לשקול את זה טוב טוב," מציינת דארסי ומנופפת לעברי

במברשת השיניים שלה, "או שאנחנו נססה כך את המועצה לשלום הילד."

סברינה מהנהנת. "ואולי אפילו את המשטרה."

"יש לה כסף לשלם לעורכי דין?"

"אין מצב. שיהיה לך בהצלחה עם הסנגור השחוק שמקבל משכורת

רעב שימנה לך בית המשפט, מל."

אני נשענת על המשקוף. "עכשיו שתיכן מסכימות על משהו."

"תמיד הסכמנו שדארסי מסריחה מהפה."

"אני לא – אבל את ילדה זין."

"אם תעירו את אמא, אני מאיימת, אני הולכת להוריד את שתיכן

באסלה –"

"אני ערה! אין צורך לסתום את הצנרת, מותק שלי." אני פונה

לאחור. אמא מתקרבת אלינו לאט במסדרון, בהליכה מתנודדת, והבטן

שלי צונחת בדאגה. הבקרים היו קשים בחודש האחרון. בעצם, הם

היו קשים במשך כל הקיץ. אני מחזירה את המבט לדארסי ולסברינה,

שלפחות יש להן מספיק הגינות כדי להיראות אכולות חרטה.

"עכשיו כשהתעוררתי עם קריאת התרנגול, אני יכולה לקבל חיבוק

מהבבושקות האהובות עלי?"

אמא שלי אוהבת להגיד שהאחיות שלי ואני – עם השיער

הבלונדיני־לבן שלנו, העיניים הכחולות הכהות והפרצופים הסמוקים

הסגלגלים – פשוט גרסאות מוקטנות מעט אחת של השנייה. יכול

להיות שדארסי קיבלה את כל הנמשים, וסברינה אימצה לחלוטין

את המראה של ילדת קליפורניה נטולת דאגות, ואני... אם לא היו

כל כך הרבה תלבושות בסגנון בוהו שיק בחמישה דולר בחנויות יד

שנייה, לא הייתי נראית כמו מישהי שמתחפשת לדמות של אלכסיס

רוז מהסדרה שיט'ס קריק. אבל אין בכלל ספק ששלוש הבנות לבית

גרינליף נוצרו בעזרת חותכן עוגיות – ולא חותכן ששייך לאמא,

בהתחשב בשיער שלה שהיה פעם כהה ועכשיו הוא מאפיר ובעור

השזוף שלה. אם מפריע לה שאנחנו דומות כל כך לאבא, היא מעולם

לא אמרה את זה.

"למה אתן ערות?" היא שואלת כשהמצח שלה צמוד למצח של דארסי לפני שהיא עוברת לסברינה. "יש לך אימון?"

סבריינה נדרכת. "אני מתחילה רק בשבוע הבא. והאמת היא שאני לא אתחיל אף פעם אם מישהו לא ירשום אותי לאיגוד הרולר דרבי של כיתות ח', וההרשמה נסגרת כיום שישי הבא –"

"אני אשלם את דמי ההרשמה עד יום שישי", אני מבטיחה לה.

היא שולחת אלי מבט ספקני וחשדן. כאילו שברתי את לבה פעם אחת יותר מדי עם משכורת המכונאית העלובה שלי. "למה את לא יכולה לשלם עכשיו?"

"כי אני נהנית להשתעשע כך, כמו עכבישה עם הטרף שלה." וכי אני אצטרך לקחת משמרות נוספות במוסך כדי לממן את זה.

העיניים שלה מצטמצמות. "אין לך כסף, נכון?"

הלב שלי מחסיר פעימה. "ברור שיש לי."

"כי אני בעיקרון אדם בוגר. ומקנזי עוברת בפרוון יוגורט, אז אני יכולה לבקש ממנה ל –"

"את לא אדם בוגר." המחשבה שסבריינה תדאג לגבי כסף מכאיבה לי פיזית. "למעשה, השמועה אומרת שאת ילדה זין."

"אם כבר אנחנו מבקשות ומקבלות דברים," מתערבת דארסי בפה מלא במשחת שיניים, "גוליית עדיין בודד ומדוכא וצריך בת זוג."

"מממ." אני מהרהרת לרגע במספר הגללים ששני גולייתים יכולים לייצר. איכס. "בכל מקרה, איסטון הציעה ברוב נדיבותה להסיע אתכן לקייטנה בשבוע הבא. ואני לא הולכת לבקש מכן להתנהג יפה או כמו ילדות נורמליות, או אפילו בצורה מכובדת כלפיה, כי אני נהנית להשתעשע גם בה. אין בעד מה."

אני יוצאת מחדר האמבטיה וסוגרת את הדלת מאחורי, אבל לא לפני שאני מבחינה במבט פעור העיניים שהאחיות שלי מחליפות ביניהן. האהבה שהן רוחשות לאיסטון היא היסטורית ועזה.

"את נראית יפה היום," אמא אומרת לי במטבח.

"תודה." אני מראה לה את השיניים שלי. "השתמשתי בחוט דנטלי."

"השקעת. התקלחת גם?"

"וואה, בואי נירגע. אני לא משפיענית אופנה."

"היא מצחקקת. "את לא לובשת את האוברול שלך."

"קוראים לזה סרבול עבודה – אבל תודה על העמדת הפנים."
 אני משפילה מבט אל חולצת הטריקו הלבנה שהכנסתי לתוך חצאית
 רקומה בצבע צהוב בהיר. "אני לא הולכת למוסך."

"דייט? זה לא קרה מזמן."

"שום דייט. הבטחתי לאיסטון שאני..." אני עוצרת את עצמי.

אמא מדהימה. היא האדם הכי טוב לב וסבלני שאני מכירה. בטח
 לא יפריע לה אם אני אגיד לה שאני הולכת לטורניר שחמט. אבל
 היא משתמשת במקל הליכה הבוקר. המפרקים שלה נראים נפוחים
 ומודלקים. ואני לא אמרתי את המילה שמתחילה ב־ש' ונגמרת ב־ט'
 כבר שלוש שנים. למה לשבור את הרצף?

"היא עוברת לכולדר בעוד שבועיים, אז אנחנו עושות יום כיף
 בניו יורק."

פניה נופלות. "הלוואי שהיית שוקלת מחדש את הלימודים
 שלך –"

"אמא, אני מייללת בטון הכי פגוע שאני מצליחה לגייס."

אחרי כמה ניסויים והרבה טעיות, בסוף גיליתי מהי הדרך הטובה
 ביותר להוריד את אמא מהגב שלי: לרמוז שאני כל כך לא רוצה
 ללמוד בקולג', שבכל פעם שהיא מעלה את הנושא, אני נפגעת באופן
 טרגי מחוסר הכבוד שלה לבחירות שאני עושה. זאת אולי לא האמת,
 ואני לא בדיוק שמחה לשקר לה, אבל זה לטובתה. אני לא רוצה שאף
 אחת במשפחה שלי תחשוב שהיא חייבת לי משהו, או תרגיש אשמה
 על החלטות שאני קיבלתי. הן לא צריכות להרגיש אשמה, כי שום דבר
 ממה שקורה פה הוא לא כאשמתן.

הכול באשמתי באופן בלעדי.

"או־קיי. כן, מצטערת. טוב, אז איזה כיף שאת מבלה עם איסטון."
 "באמת?"

"ברור. את מתנהגת כמו נערה. עושה דברים שבת שמונה־עשרה

צריכה לעשות." היא מסתכלת עלי במבט עגום. "אני פשוט שמחה שלקחת לעצמך יום חופשי – את יודעת, יאלו וכל זה." "אומרים י'לו, אמא." "את בטוחה?"

אני צוחקת כשאני לוקחת את התיק שלי ונותנת לה נשיקה על הלחי. "אני אחזור בלילה. תסתדרי כאן לבד עם כפויות הטובה? השארתי שלוש אפשרויות לארוחה במקרר. וגם סברינה כבר ממש הגזימה בשבוע שעבר, אז אם מקנזי או חברה אחרת מזמינות אותה, אל תרשי לה ללכת."

אמא נאנחת. "את יודעת שגם את הילדה שלי, נכון? ושאת לא אמורה להיות תקועה בהורות משותפת איתי?"

"הי." אני מזעיפה פרצוף בכאילו. "מה, אני לא עושה עבודה טובה? אני צריכה לרסק יותר כדורי שינה לארוחות הבוקר של המפלצות הקטנות?"

אני רוצה שאמא תצחק שוב, אבל היא רק מנידה בראשה. "אני לא אוהבת את זה שאני מופתעת לראות אותך נפגשת עם חברה. או את זה שסברינה מסתכלת עלייך כשהיא צריכה כסף. זה לא –"

"אמא. אמא." אני מחייכת הכי בכנות שאני יכולה. "אני מבטיחה לך שזה בסדר."

מן הסתם זה לא. בסדר, הכוונה.

יש משהו ממש לא בסדר בעובדה שהמשפחה שלי יודעת בעל פה את הערך בוויקיפדיה על דלקת מפרקים שיגרונית. שאנחנו יכולות לדעת אם הולך להיות יום רע לפי הקמטים סביב הפה של אמא. שבשנה שעברה נאלצתי להסביר לדארסי שכרזני פירושו לנצח. ללא מרפא. שלא ייעלם לעולם.

לאמא יש תואר שני בכיולוגיה, והיא עוסקת בכתיבה רפואית – ועושה את זה מעולה. היא כתבה חומרי לימוד בנושאי בריאות, מסמכים של מנהל המזון והתרופות, בקשות מענקים מתוחכמות שבזכותן הלקוחות שלה קיבלו מיליוני דולרים. אבל היא פרילנסרית. כשאבא היה בסביבה, וכשהיא יכלה לעבוד על בסיס קבוע, זה לא יצר בעיה

מיוחדת. אבל לצערנו, היא כבר לא יכולה לעבוד על בסיס קבוע. יש ימים שהכאב חזק כל כך שהיא בקושי מצליחה לצאת מהמיטה, ובטח שלא לקחת על עצמה פרויקטים, והבקשה המסובכת באופן בלתי אפשרי לקבלת קצבה מהביטוח הלאומי נדחתה כבר ארבע פעמים. אבל לפחות אני כאן. לפחות אני יכולה להקל עליה.

אז אולי, רק אולי, זה כן יהיה. בסדר, הכוונה. "תנוחי, טוב?" אני חופנת את הפנים שלה. יש בערך שבעה עיגולים אפורים מתחת לעיניים שלה. "תחזרי למיטה. היצורות ימצאו לעצמן מה לעשות."

כשאני יוצאת, אני שומעת את סברינה ודארבי מתלוננות על דייסות שיכולת השועל שלהן במטבח. אני מזכירה לעצמי להצטייד במסיר לק, וכשאני רואה את המכונית של איסטון מעבר לפינה, אני מנופפת לה ורצה בכיוונה. וזאת, כנראה, ההתחלה של שארית חיי.

פרק 2

"זה טורנר בשיטה השווייצית. זאת אומרת, בערך. אבל לא ממש."
איסטון מקבצת סביבה את הנבחרת שלנו כאילו שהיא טוני סטארק
שמתדרך את הנוקמים, אבל במקום לדבר בשורות קצרות ומתחכמות
היא מחלקת לנו את הסיכות של מועדון השחמט של פטרסון. יש
אולי שלוש מאות איש בקומה השנייה של פולטון סטול מרקט, ואני
היחידה שלא קיבלה את התזכיר שמתלבשים בבגדים חגיגיים.

אופס.

"כל אחד מאיתנו הולך לשחק ארבעה משחקים," היא ממשיכה.
"בגלל שזה לצדקה, ובגלל שהטורנר פתוח לחובבים, אז במקום
להשתמש בדירוגי פייד", השחקנים יצוותו לפי הרמה שלהם כפי
שהם יגדירו אותה."

לפייד", פדרציית השח העולמית (למה הקיצור הוא לא פה"ה? לא
יודעת בדיוק, אבל אני חושדת שזה קשור איכשהו לשפה הצרפתית),
יש שיטה מסובכת לקבוע את רמות המיומנות של השחקנים ולדרג
אותם בהתאם. הכרתי אותה היטב כשהייתי ילדה בת שבע אוכססיבית
לשחמט, ורצייתי להיות בתים-רב-אומנית כשאני אהיה גדולה. אבל
עד היום כבר שכחתי את רוב העניינים הבירוקרטיים, כנראה כדי
לפנות מקום למידע יעיל יותר – למשל, מהי הדרך הטובה ביותר
לחבר חוטי חשמל או מהי העלילה של שלוש העונות הראשונות של

המדריך לרוצח. הדבר היחיד שאני זוכרת הוא שכדי לקבל דירוג, צריך להירשם לטורנירים במימון פיד"ה. מה שכמובן לא עשיתי כבר שנים – כי לא שיחקתי כבר שנים.

ליתר דיוק, ארבע שנים, חמישה חודשים ושבעיים, ולא, אני לא ארד לשפל המדרגה ואתחיל לספור גם את הימים.

"אז אנחנו צריכים לדווח בעצמנו מה רמת המיומנות שלנו?" שואל זאק. הוא תלמיד שנה א' במונטקלייר, שהצטרף למועדון השחמט של פטרסון אחרי שעזבתי ויש לו שאיפות לשחק באופן מקצועי. פגשתי אותו פעם אחת בבית של אוסקר, ולא התלהבתי. חלק מהסיבות לכך הן הנטייה שלו להסיט שיחות ממסלולן עם אזכורים לא קשורים של דירוג הפיד"ה שלו (2,546), היכולת שלו לבצע מונולוגים באורך שעה על דירוג הפיד"ה שלו (2,546), וחוסר ההבנה שלו שאני לא מעוניינת לצאת איתו, וממש לא מזיז לי מה דירוג הפיד"ה שלו (2,546).

אבל הוא עדיין יותר טוב מהחבר הרביעי שלנו, ג'וש, שהטיעון המנצח שלו הוא לרמוז שוב ושוב שאיסטון תהיה קצת פחות לסבית אם היא רק תתמזמז איתו לפחות פעם אחת.

"בתור ראש הצוות, כבר הצהרתי על רמות המיומנות שלכם," אומרת לנו איסטון. "כתבתי ש –"

"למה את ראש הצוות?" שואל זאק. "אני לא זוכר שעשינו בחירות."

"אז אני הדיקטטורית של הצוות," היא רושפת. אני מעסיקה את עצמי בהצמדת הסיכה לחולצה שלי כדי להסתיר חיוך. "רשמתי את מלורי בסיווג הגבוה ביותר."

הזרועות שלי נשמטות. "איסטון. בקושי שיחקתי ב –"
 "גם זאק בסיווג הגבוה ביותר. אני בסיווג השלישי," היא ממשיכה ומתעלמת ממני. ואז היא מסתכלת על ג'וש ומשתתקת בשביל האפקט. "אתה בסיווג הנמוך ביותר."

ג'וש פורץ בצחוק ילד-הפוסטר שלו. "ועכשיו ברצינות, באיזה סיווג רשמתי או..." איסטון ממשיכה להסתכל עליו ישירות במבט רציני עד מוות, והוא משפיל את עיניו לרצפה.

"מועדון השחמט של פטרסון השיג את היסטוריית הדפדפן שלך?" אני שואלת את איסטון ברגע ששתינו לבד, הולכות לכיוון האולם.

"למה?"

"כי אין מצב שאת כאן מרצונך החופשי, לא עם השניים האלה. אז או שהם גילו על פורנו אנימה, או ש –"

"אין שום פורנו אנימה." היא מביטה בי במבט מצמית. "מנהל המועדון ביקש ממני להרכיב צוות. לא יכולתי להגיד לו לא, כי הוא כתב לי מכתב המלצה לקולג'. הוא פשוט ניצל את העובדה שאני חייבת לו טובה." היא נדחקת על פני שני גברים מבוגרים בחליפות כדי להגיע לאזור הטורניר. "כמו מה שאת עשית כששיסית בי את האחיות שלך."

"מגיע לך על זה שהבאת את זאק ואת הצריח שתקוע לו בתחת."

"אה, זאק. אילו רק יכולנו לדעת מה דירוג הפיד"ה שלו."

אני צוחקת. "אולי אנחנו צריכות לשאול אותו ו..."

אנחנו נכנסות מבעד לדלתות, והקול שלי דועך.

הרעש בחדר ההומה מתעמעם, ואז משתק לגמרי.

אנשים הולכים סביבי, עוברים על פני, מתנגשים בי, אבל אני

עומדת במקום, קפואה, לא מסוגלת לזוז להם מהדרך.

יש שולחנות. הרבה שולחנות שחוברו יחד כדי ליצור שורות

ארוכות ומקבילות – שורות על גבי שורות, מכוסות ב בד לבן-כחול,

וליד השולחנות כיסאות פלסטיק מתקפלים תחובים בכל צד, ובין כל

זוג כיסאות –

לוחות שחמט.

עשרות. מאות. לא מהמשובחים: אני רואה אפילו מהכניסה שהם

ישנים וזולים, החלקים סדוקים ועשויים בצורה גרועה, המשבצות

מלוכלכות ודהויות. סטים מכוערים ולא תואמים מכל עבר. הריח

בחדר הוא כמו זיכרון ילדות, מורכב מתווים מוכרים ופשוטים: עץ

ולבד וזיעה וקפה מעופש, ריח הברגמוט של האפטרשייב של אבא,

בית, תחושת שייכות, בגידה, אושר ו –

"מל? את בסדר?" איסטון מושכת בזרועי ומקמטת את מצחה. אני לא חושבת שזאת הפעם הראשונה שהיא שאלה.

"כן, אני..." אני בולעת רוק וזה עוזר. הרגע עובר, הלב שלי מאט את פעימותיו, ואני סתם מישהי – אולי מישהי שקצת רועדות לה הברכיים. זה סתם חדר שאני עומדת בו. כלי השחמט – הם סתם חפצים. דברים. חלקם לכנים, חלקם שחורים. חלקם יכולים לזוז לכל משבצת פנויה שירצו, אחרים לא ממש. למי אכפת? "אני צריכה לשתות משהו."

"יש לי סודה בטעם תות." היא מושיטה לי את בקבוק הקאמלבק שלה. "זה רוחה."

"תקשיבו." זאק מתקרב אלינו מאחור. "אל תתחרפנו, אבל ראיתי פה כמה אנשים דיי רציניים בסביבה. אני מדבר איתכם ברמה בין-לאומית."

איסטון מתנשפת בהגזמה. "הארי סטיילס?"

"מה? לא."

"מלאלה?"

"לא."

"אומייגאד, מישל אובמה? אתה חושב שהיא תחתום על חוקת הכיס שלי?"

"לא – רדרה לאל. מקסים אלכסייב. אנדראס אנטונוב. יאנג ג'אנג.

שחקני שחמט מפורסמים."

"אה." היא מהנהנת. "אז אנשים רגילים לגמרי ולא מפורסמים

בכלל?"

אני אמנם נהנית לראות את איסטון עושה צחוק מזאק, אבל כן שמעתי את השמות האלה. זה לא שאני אוכל לזהות אותם במסדר זיהוי, אבל כשהייתי בשלב הכי מטורף של האובססיה שלי לשחמט, למדתי את המשחקים שלהם בספרים, בתוכנת סימולציה, בסרטוני הדרכה ביוטיוב. כל מיני זיכרונות ישנים עולים במהירות אל פני השטח של המוח שלי, כאילו שסינפסות שמזמן לא השתמשתי בהן מתעוררות ומתחילות להתרוצץ לי שם.

לאל: פתיחות ורסטיליות, משחק עמדתי

אנטונוב: ערמומי, אבל טכני

ג'אנג: מחושב, איטי

אלכסייב: עדיין צעיר, רמה משתנה

אני מנערת מעלי את הזיכרונות ושואלת, "מה הם עושים בטורניר חובבים?"

"למנהלת יש הרבה קשרים בעולם השחמט – היא הבעלים של מועדון שחמט מוכר בניו יורק. חוץ מזה, הצוות המנצח מקבל עשרים אלף לטרומה לארגון צדקה לבחירתו." הוא מחכך ידיים כמו נבל בסרט מצויר. "אני מקווה שיצא לי לשחק נגד התותחים הגדולים."

"אתה חושב שאתה יכול לנצח אותם?" איסטון מרימה גבה בספקנות. "הם לא מקצוענים?"

"אני מתאמן הרבה." זאק מעיף פירורים לא קיימים מהבלייזר שלו. "הדירוג שלי הוא 2,546" – כולנו מגלגלים עיניים – "ולא לא בדיוק במיטבו. ראיתם אותו מפסיד לסויר בתחרות הבין-לאומית באופוד לפני שבועיים? זה היה מביך."

"כולם מביכים כשהם משחקים נגד סויר, " מצייץ ג'וש.

"טוב, אז יש הרבה אנשים שמביכים כשהם משחקים נגדי."

העין של איסטון מרפרפת. "אתה משווה את עצמך לסויר?"

"אנשים אומרים שיש לנו סגנונות משחק דומים..."

אני משתעלת כדי להסוות נחרת בוז. "אנחנו כבר יודעים נגד מי שיבצו אותנו?"

"בערך." איסטון פותחת את הטלפון שלה ושולחת לכולם צילום מסך של האימייל מהמארגנים. "אנחנו לא יודעים נגד מי אנחנו הולכים לשחק, כי זה טורניר קבוצתי. אבל, מל, את השחקנית מספר אחת של מועדון השחמט של פטרסון ואת תשחקי נגד השחקן מספר אחת של מועדון השחמט של מרשל. שורה חמש, לוח שלושים וארבע. חדשות טובות: את בלבן. סיבוב ראשון מתחיל בעוד חמש דקות. מגבלת הזמן היא תשעים דקות, ואז מתחיל סיבוב שני. אז כדאי שנזוז." איסטון

מושכת בידי. "לא נרצה שלא לייאלץ לחכות יותר מדי לפני שנקרע לו את הצורה, נכון, זאק?"

אני לא מצליחה להבין אם זאק קולט את הציניות. הוא מתנפח והולך ביהירות אל הלוח שלו, ולי לא נותר אלא לתהות תוך כמה זמן יבלע החור השחור של האנטי-חומר שהוא האגו שלו את מערכת השמש.

"תקשיבי, "לוחשת איסטון לפני שאנחנו נפרדות, "שמתי את עצמי בסיווג גבוה מדי. אני בטח אחוסל תוך חמישה מהלכים בערך, אבל זה בסדר. כל מה שרצו במועדון של פטרסון זה שתהיה לנו נוכחות כאן, ולזה דאגתי. מה שאני מנסה להגיד זה שאם תיתני למי שתשחקי מולו לחסל אותך מהר, נוכל לקפוץ לבייקרי של דילן ולחזור לפני הסיבוב השני."

"את מזמינה?"

"בסדר."

"עוגייה כזאת שממולאת במקרון?"

"בטח."

"סגור."

זה לא יהיה קשה לחטוף מט כמו לוזרית גמורה, כי אני הרי כל כך חלודה. אני מתיישבת ליד לוח שלושים וארבע, בצד הלבן, ומסתכלת איך הכיסאות מסביבי מתמלאים, אנשים לוחצים ידיים, יש היכרויות ופטפוטים כשכולם מחכים להכרזת ההתחלה. אף אחד לא שם לב אלי, ו... אני פשוט עושה את זה.

אני שולחת יד אל המלך שלי. מרימה אותו. מרגישה את משקלו הקל והמושלם בידי ומחייכת ברכות כשאני מתחקה באצבעי אחר פינות הכתר שלו.

המלך המטומטם, חסר התועלת, הלא יוצלח. בקושי יכול לזוז משבצת אחת, רץ להתחבא מאחורי הצריח, וכל כך, כל כך קל לדחוק אותו לפינה. שבריר מכוחה של המלכה, זה מה שיש לו. הוא כלום, פשוט כלום, בלי הממלכה שלו.

הלב שלי מתכווץ. לפחות אני יכולה להזדהות איתו.

אני מחזירה את המלך למשבצת שלו ומתבוננת בקו הרקיע שיוצרים הכלים – הנוף הטריטוריאלי ועם זאת המונומנטלי של השחמט. הוא מוכר לי יותר מהנוף שנשקף מחדר השינה של ילדותי (לא משהו יוצא דופן: טרמפולינה שבורה, המון סנאים נבזיים, עץ משמש שמעולם לא למד איך להניב פירות). הוא מוכר יותר מהפנים שלי במראה, ואני לא יכולה לקרוע ממנו את מבטי, אפילו לא כשהכיסא מולי נגרר על הרצפה, אפילו לא כשאחד ממנהלי הטורניר מכריז על תחילת הסיבוב הראשון.

השולחן זו כשהיריב שלי מתיישב. יד גדולה מושטת לתוך שדה הראייה שלי. ובדיוק כשאני עומדת להכריח את עצמי לצאת מהחלום בהקיץ כדי ללחוץ אותה, אני שומעת קול עמוק אומר, "שחקן מספר אחת של מועדון השחמט של מרשל. נולאן סוייר."

פרק 3

הוא לא מסתכל עלי.

הוא מושיט את היד, אבל העיניים שלו נעוצות בלוח, ולשבריר שנייה אני לא ממש מצליחה להבין מה קורה, איפה אני נמצאת ומה אני עושה כאן. אני לא מצליחה להבין איך קוראים לי. לא. רגע. את זה אני דווקא כן יודעת.

"מלורי גרינליף," אני מגמגמת אל היד שלו. היא מכסה לגמרי את כף היד שלי. הלחיצה שלו קצרה, חמימה וחזקה מאוד מאוד. "פטרסון. אה, מועדון. כאילו, מועדון שחמט." אני מכחכחת בגרון. וואו. כזאת רהוטה. אני יודעת טוב מדברת. "נעים מאוד," אני משקרת.

הוא משקר לי מיד בחזרה עם "כנ"ל," ועדיין לא מרים את המבט. רק מניח את המרפקים על השולחן בלי להסיר את העיניים מהכלים, כאילו מי שאני, הפנים שלי, הזהות שלי, לחלוטין לא רלוונטיים עבורו. כאילו אני רק שלוחה של הצד הלבן של הלוח.

זה לא יכול להיות. לא יכול להיות שהבחור הזה הוא נולאן סויר. או לפחות לא נולאן סויר האחד והיחיד. המפורסם. סמל המין – לא שאני יודעת מה זה אומר בכלל. הבחור שלפני כמה שנים היה מספר אחת בעולם, ועכשיו...

אין לי מושג מה נולאן סויר עושה עכשיו, אבל לא יכול להיות שהוא יושב מולי. נראה שהאנשים מימיננו ומשמאלנו נועצים בו

מבטים לא כל כך סמויים, ובא לי לצעוק להם שזה רק דופלגנגר. יש המון כאלה בסביבה. דופלגנגרים, הם בכל מקום בימים האלה. זה יסביר למה הוא יושב שם ולא עושה כלום. מן הסתם, חיקוי נולאן סוייר לא יודע לשחק שחמט וחשב שזה יהיה טורניר מא-ג'ונג ועכשיו הוא שואל את עצמו איפה אבני המשחק ו – מישוהו מכחכח בגרון. זה השחקן שיושב לידי: גבר בגיל העמידה שמזניח את המשחק שלו כדי ללטוש עיניים בשלי, ומעביר מבט מכוון ביני לכלים שלי. שהם לבנים.

שיט – המהלך הראשון הוא שלי. מה אני עושה? מאיפה להתחיל? איזה כלי להזיז?
רגלי לאי-4. זהו. סיימתי. המהלך הכי רגיל, הכי משעמם – "השעון שלי", ממלמל סוייר בהיסח הדעת. העיניים שלו נעוצות ברגלי שלי.
"מה?"

"אני צריך שתתחילי את השעון שלי, או שאני לא אוכל להגיב." הוא נשמע משועמם וטיפ טיפה עצבני.
אני מסמיקה בגוון ארגמן, מושפלת עד עפר ומביטה סביב. אני לא מצליחה למצוא את השעון המטומטם עד שמישהו – סוייר – דוחף אותו שני סנטימטרים לעברי. הוא היה ממש ליד יד שמאל שלי. מושלם. מהמם. יהיה מעולה אם הרצפה תהפוך עכשיו לחול טובעני. וגם תבלע אותי חיה.

"אני מצטערת. אממ – השעון, ברור. פשוט שכחתי, ו – ואני חושבת לדקור את עצמי בעין עם העיפרון הזה ששם. הוא שלך? אתה יכול להשאיל לי?"

"זה בסדר." הוא עושה את המהלך שלו – רגלי לאי-5. מתחיל את השעון שלי.

ואז התור שלי שוב, ו – שיט, אני אצטרך לזוז יותר מפעם אחת. נגד נולאן סוייר. זה לא צודק. פרורדיה.

רגלי לדי-4 אולי? ואז, אחרי שהוא ייקח לי את הרגלי, אני אזיז

עוד אחד לסי-3. רגע, מה אני עושה? אני... אני לא מנסה לעשות גמביט דני עם נולאן סוייר, נכון?

הגמביט הדני הוא אחת הפתיחות התוקפניות ביותר בשחמט. הקול של אבא מצלצל באוזני. את מקריבה שני כלים במהלכים הראשונים – ואז עוברת מהר למתקפה. רוב השחקנים הטובים ילמדו איך להגן על עצמם. אם את באמת חייבת להשתמש בזה, תוודאי שיש לך תוכנית המשך חזקה.

אני חושבת לרגע על היעדרן הבולט של תוכניות ההמשך שלי. נו טוב. ממש לא היתה מזיקה לי עכשיו שקית הקאה, אבל במקום זאת אני רק נאנחת ודוחפת בהשלמה את הרץ שלי לאמצע, כי למה לא להשתמש בעוד כמה כלים. זה אסון. תשלחו עזרה.

אני עושה חמישה מהלכים לאחר מכן. ואז עוד שניים – ובשלב הזה סוייר מתחיל ללחוץ עלי, נצמד אלי בעקשנות עם המלכה והפרש שלו, ואני מרגישה כמו אחד החרקים שנכנס לפעמים בטעות לכלוב של גוליית. תקועה. מחוצה. גמורה. הבטן שלי מתכווצת, מתמלאת תחושת קור חלקלק, ואני מבזבזת כמה דקות חסרות תועלת בבהייה בלוח, מחפשת דרך לצאת מהבלגן הזה, אבל פשוט אין כזאת. עד שיש.

זה לוקח שלושה מהלכים, ואני מאבדת את הרץ המסכן המוכה שלי, אבל אני מצליחה לשחרר את עצמי מהריתוק. האימה של הפתיחה מתמוססת לאיטה והופכת לתחושה ישנה ומוכרת: אני משחקת שחמט, ואני יודעת מה אני עושה. אחרי כל מהלך אני לוחצת על השעון של סוייר ומרימה אליו את המבט בסקרנות, אם כי הוא אף פעם לא עושה את זה בעצמו.

הוא תמיד בלתי קריא. אטום. אין לי ספק שהוא מתייחס למשחק ברצינות, אבל הוא מרוחק, כאילו משחק מרוחק, נעול בתא כלא בקומה האחרונה של אחד הצריחים שלו. כאן, אבל לא באמת כאן. התנועות שלו כשהוא נוגע בכלים הן מדויקות, חסכוניות, חזקות. אני שונאת את עצמי על ההבחנה הזאת. הוא גבוה יותר מהגברים

שיושבים משני צדדיו, ואני שונאת את עצמי גם על ההבחנה הזאת. הכתפיים ושרירי הזרוע שלו ממלאים בדיוק כמו שצריך את החולצה השחורה שהוא לובש, וכשהוא מפשיל שרוולים, אני מבחינה באמות שלו, ולפתע אני אסירת תודה שאנחנו משחקים שחמט ולא הורדת ידיים; על זה אני הכי שונאת את עצמי.

מסיבת שונאים-את-מלורי שלי נמצאת בעיצומה – ואז סוייר מזיז את הפרש שלו. אחרי זה אני עסוקה בניסיון לזכור איך לנשום מכדי לנזוף בעצמי.

זה לא שזה מהלך שגוי. בכלל לא. למעשה, זהו מהלך מושלם. אני מבינה מה הוא מתכנן לעשות איתו – להזיז אותו שוב כך שאהיה חשופה, להכריח אותי להצריח. שח בארבעה או בחמישה מהלכים. להצמיד סכין לצוואר שלי, והלך עלי. אבל.

אבל אני חושבת שאולי במקום אחר על הלוח...

אם אני אכריח אותו ל...

והוא לא ייסוג עם הזה שלו...

הלב שלי מפרפר. ואני לא מתגוננת. במקום זאת, אני מקדמת את הפרש שלי, קצת מסוחררת, ובפעם הראשונה זה – אומייגאד, אנחנו משחקים כבר חמישים וחמש דקות? איך זה יכול להיות? למה אני תמיד מרגישה ככה כשאני משחקת שחמט?

בפעם הראשונה מאז התחלנו, כשאני מרימה את המבט אל סוייר, אני מבחינה בעקבות של משהו. בתזוזה של כתפיו, איך שהוא לוחץ את האצבעות שלו אל שפתיו המלאות, יש רמז שאולי הוא כאמת כאן, למרות הכול. משחק את המשחק הזה. איתי.

טוב. נגדי.

מצמוץ וזה נעלם. הוא מזיז את המלכה שלו. לוקח את הרץ שלי. עוצר את השעון.

אני מזיזה את הפרש שלי. לוכדת את הרגלי שלו. עוצרת את השעון.

מלכה. שעון.

שוב פרש. הפה שלי יבש. שעון.

צריח. שעון.

רגלי. אני בולעת רוק, פעמיים. שעון.

צריח לוקח רגלי. שעון.

מלך.

נדרשות לסוייר כמה שניות להבין מה קרה פה. כמה רגעים כדי למפות בראשו את כל התרחישים האפשריים, את כל הדרכים האפשריות שהמשחק הזה יכול להתקדם בהן. אני יודעת את זה, כי אני רואה אותו מרים את היד כדי להזיז את המלכה שלו, כאילו שזה יכול לשנות משהו בכלל, כאילו שהוא יוכל להשתחל החוצה מהמתקפה שלי. ואני יודעת את זה, כי אני צריכה לכחכח בגרון לפני שאני אומרת,

"אני... מט."

ואז הוא מרים אלי את המבט בפעם הראשונה. העיניים שלו כהות וצלולות ורציניות. והן מזכירות לי כמה דברים חשובים ששכחתי כבר מזמן.

כשנולאן סוייר היה בן שתיים־עשרה, הוא הגיע למקום השלישי בטורניר בגלל החלטת שופט שהיתה כנראה לא הוגנת על הצרחה קטנה, ובתגובה הוא העיף בזרועו את כל כלי השחמט מהלוח. כשהוא היה בן שלוש־עשרה, הוא הגיע למקום השני ממש באותו טורניר – הפעם הוא הפך שולחן שלם. כשהוא היה בן ארבע־עשרה, הוא התחיל לריב עם אנטונוב וצעק עליו או בגלל בחורה או בגלל שאנטונוב סירב לתיקו (השמועות היו חלוקות). ואני לא זוכרת בן כמה הוא היה כשהוא קרא לאלוף עולם לשעבר דגנרט, בגלל שניסה לעשות מהלך לא חוקי במהלך משחק חימום.

אבל מה שאני כן זוכרת זה שכשאני שמעתי את הסיפור, לא היה לי מושג מה זה דגנרט.

בכל אחת מהפעמים האלה סוייר נקנס. ננזף. היה מטרה לחציהם המושחזים של מאמרי מערכת חריפים בעיתוני השחמט. ובכל פעם קיבלו אותו בחזרה לקהילת השחמט בזרועות פתוחות, כי העניין הוא כזה: במשך יותר מעשור נולאן סוייר כתב מחדש את ההיסטוריה של

השחמט, הגדיר מחדש את הסטנדרטים, משך תשומת לב אל ענף הספורט הזה. איפה הכיף במשחק, אם השחקן הטוב ביותר נשאר בחוץ? ואם השחקן הטוב ביותר מתנהג לפעמים כמו אידיוט... נו טוב. הכול נסלח.

אבל לא נשכח. כולם בקהילה יודעים שנולאן סוייר הוא בן אדם נורא, קריזיונר, עגמומי, ובגדול מופת של גבריות רעילה. שהוא המפסיד הכי גרוע בתולדות השחמט. בתולדות כל ענף ספורט בעולם. בתולדות התולדות.

יש מצב, בגלל שהוא כרגע הפסיד לי, שעלולה להיווצר פה בעיה. בפעם הראשונה מאז החל המשחק, אני קולטת שעשרה אנשים עומדים סביבנו ומתלחשים ביניהם. אני רוצה לשאול אותם על מה הם מסתכלים – יורד לי דם מהאף? תקלת מלתחה? יש לי טרנטולה על האוזן? אבל אני עסוקה מדי בלבהות בסוייר. לעקוב אחרי התנועות שלו. לוודא שהוא לא יזרוק עלי את השעון של השחמט. אני לא אחת שנבהלת בקלות, אבל באמת שהייתי מעדיפה להימנע מפגיעה מוחית טראומטית שקשורה לשחמט אם הוא יחליט לרסק לי כיסא מתקפל על הראש.

אם כן, באופן מפתיע, נראה שהוא מסתפק בלבחון אותי. בשפתיים מעט פשוטות ובעיניים סקרניות, כאילו אני בוזמנית משהו מוזר ומוכר ותמוה וגדול מהחיים ו –

הוא מסתכל. אחרי שהוא התעלם ממני במשך עשרים וחמישה מהלכים, הוא פשוט מסתכל. רגוע. סקרן. לא כועס, כמה מרגיז. משהו מצחיק עולה על דעתי: התקשורת תמיד נותנת לשחקנים המובילים כל מיני כינויים חמודים כאלה. האומן. הפיקאסו של השחמט. המוצרט של הגמביט. אבל הכינוי של נולאן? קוטל המלכים.

קוטל המלכים רוכן קדימה באופן בלתי מורגש כמעט, ואני מרגישה שהבעת הפנים העזה והנדהמת שלו מאיימת עלי הרבה יותר מכיסא מתקפל לראש שלי.

”מי –” הוא מתחיל לומר, ואני לא מסוגלת לשאת את זה.

"תודה על המשחק," אני פולטת, ואז, למרות שאני צריכה ללחוץ
לו את היד, לחתום על כרטיס הניקוד, לשחק עוד שלושה משחקים –
למרות כל זה, אני מזנקת על הרגליים.
זו לא בושה לסגת עם הכלים שלך אם את מרותקת ויכולה להיחלץ
מזה, זה מה שאבא תמיד אמר. זו לא בושה לדעת מהם גבולות המשחק
שלך.

הכיסא שלי נופל על הרצפה כשאני בורחת משם. אני שומעת את
הצליל הצורמני, ובכל זאת לא עוצרת כדי להרים אותו.

פרק 4

"מל?"

"מל."

"מאאאאל!"

אני ממצמצת ומתעוררת. האף של דארסי נלחץ אל שלי, העיניים שלה נראות בצבע כחול-גלפגוס באור הבוקר.

אני מפהקת. "מה קורה?"

"איכס, מל." היא נרתעת לאחור. "למה הנשימה שלך מסריחה כמו

בואש בעונת ההזדווגות?"

"אני... הכול בסדר?"

"כן. הכנתי לעצמי דייסת שיבולת שועל הבוקר. נגמרה לנו

הנוטלה."

אני מתיישבת במיטה, או לפחות עושה כמיטב יכולתי. משפשפת

קורי שינה מהעיניים. "אתמול היתה יותר מחצי צנצנת –"

"והיום היא נגמרה. מעגל החיים, מל."

"אמא וסברינה בסדר?"

"כן. מקנזי ואבא שלה אספו את סברינה. אמא בסדר. היא קמה, ואז

חזרה למיטה כי היה לה בוקר קשה. אבל יש מישהי בדלת שמבקשת

אותך."

"יש מישהי ב –?"

זיכרונות מאתמול מתחילים לצוף אט־אט אל פני השטח. המלך של סווייר, מאוים על ידי המלכה שלי. המעידה שלי על המדרכה כשרצתי לרכבת. ההודעה ששלחתי לאיסטון על איזה מקרה חירום מומצא, שאחריה כיביתי את הטלפון. הנוף האורבני המשעמם מחוץ לחלונות הרכבת, שהופך בעיני תמיד ללוח שחמט. ואז שאר הלילה – מרתון ודוניקה מאדס עם אחותי, כשהראש שלי מרוקן מכל דבר אחר.

בלי להשוויץ, אני ממש טובה במידור. זה הכישרון הכי גדול שלי – עם היכולת לבחור תמיד את המנה הכי טעימה בתפריט. ככה הכרחתי את עצמי להתגבר על השחמט לפני שנים. וככה אני מצליחה לשרוד יום אחרי יום בלי להיכנס להיפרונוטילציה מכל מיני דברים. האפשרויות שלי הן או למדר או להתרושש מקניית משאפים.

"תגידי לאיסטון ש –"

"זאת לא איסטון. דארסי מסמיקה. "למרות שאת יכולה להזמין אותה לפה. אולי היום אחר הצהריים –"

"לא איסטון? "אז מי?"

"סתם מישהי."

אני נאנקת. "דארסי, כבר אמרתי לך: כשאנשים מכל מיני כיתות נוצריות שמאמינים שהמשיח תכף מגיע וכולנו ניענש על חטאינו הנצחיים דופקים בדלת –"

" – אנחנו אומרים להם בנימוס שלנו כבר ממילא אין סיכוי לזכות בגאולה, אני יודעת, אבל זאת מישהי אחרת. והיא ביקשה אותך אישית, ולא את אבא או אמא."

"אור־קיי." אני מגרדת את המצח. "אור־קיי – תגידי לה שאני כבר באה."

"מגניב. אה, וגם, זה הגיע אתמול. זה בשביל אמא, אבל..." היא מושיטה לי מעטפה. אני עדיין רואה מטושטש. אני צריכה למצמץ כדי לקרוא, אבל כשאני מצליחה, הבטן שלי מתהפכת.

"תודה."

"זאת תזכורת, נכון?"

"לא."

"שאנחנו צריכות לשלם את המשכנתה?"

"לא. דארסי –"

"יש לך כסף בשביל זה?"

אני מכריחה את עצמי לחייך. "אל תדאגי בקשר לזה." היא מהנהנת, אבל לפני שהיא יוצאת מהחדר, היא אומרת, "הכנסתי את זה לכיס כשהדוור הביא את זה. אמא וסברינה לא ראו את זה." הנמשים על אפה מעוצבים כמו לב מטושטש, ועם הנוירון היחיד שעובד כרגע במוח שלי, אני חושבת כמה זה לא הוגן שהיא צריכה לדאוג בגלל דברים כאלה. היא בת שתיים-עשרה. כשאני הייתי בת שתיים-עשרה, כל מה שעניין אותי היה באבל טי ושחמט. קום.

אני לובשת מכנסיים קצרים מלוכלכים ואת חולצת הטריקו מאתמול. לנוכח המשוב העדין של דארסי, אני מחליטה לגרגר מי פה בזמן שאני מדליקה את הטלפון שלי. אני מגלה שהשעה 9:13, ושהטלפון שלי עומד להתפוצץ. אני מסלקת בהחלקת אצבע התאמות של אפליקציית היכרויות, התראות של אינסטגרם וטיקטוק, מבזקי חדשות. אני גוללת בהודעות מאיסטון (מיליון הודעות לחוצות, ואז שאלה פתוחה: איזה ריח יש לנולאן סוייר? שתי פסקאות או יותר ותמונה שלה נוגסת בנקמנות בעוגיית מקרון), ואז יוצאת מהחדר.

אני לא בטוחה את מי בדיוק אני מצפה למצוא, אבל זה בהחלט לא אישה גבוהה עם תספורת פיקסי, קעקועים על כל הזרוע, ויותר פירסינג מכפי שאני יכולה לספור. היא מסתובבת אלי בחיוך, והשפתיים שלה צבועות באדום נועז ומושלם. היא בטח בשנות העשרים המאוחרות לחייה, אם לא מבוגרת יותר.

"סליחה," היא אומרת ומצביעה על הסיגריה שלה. הקול שלה נמוך ומשועשע. "אחותך אמרה שאת ישנה, אז חשבתי שייקח לך יותר זמן.

את לא מתכוונת להתחיל לעשן כי ראית אותי מעשנת, נכון?"

אני מרגישה את עצמי מחייכת בחזרה. "אני בספק."

"יופי. אי אפשר לדעת עם בני נוער, אתם מושפעים בקלות."
 היא מכבה את הברל, עוטפת אותו במפית ומכניסה אותו לכיס,
 כדי לא ללכלך את הסביבה או כדי להסתיר את הדג"א שלה.
 אור־קיי, יש מצב שאני צופה יותר מדי בוורוניקה מאדס.
 "את מלורי, נכון?"

אני מטה את ראשי. "אנחנו מכירות?"
 "לא. אני דפנה. דפנה בוביקולו – אבל אם את לא דוברת טורקית,
 לא הייתי מנסה לבטא את זה במקומך. נעים להכיר. אני מעריצה."
 אני פולטת צחקוק. ואז קולטת שהיא רצינית. "סליחה?"
 "כל מי שחובט בנולאן סוייר כמו שאת עשית אתמול, מקבל
 ממני אספקת הערצה לכל החיים." היא מצביעה על עצמה במחוזה
 דרמטית. "במשלוח הביתה, חינם."
 אני נדרכת. אוי לא. לא, לא. מה קורה פה? "אני מצטערת. הגעת
 לאדם הלא נכון."

היא מקמטת את המצח. "את לא מלורי גרינליף?"
 אני פוסעת צעד אחורה. "כן. אבל זה שם נפוץ –"
 "מלורי וירג'יני גרינליף, ששיחקה אתמול?" היא מוציאה את
 הטלפון שלה, מקישה עליו, ואז מושיטה לי אותו בחיוך. "אם זאת לא
 את, אז יש לך כמה בעיות רציניות של גנבת זהות."
 היא העלתה סרטון. טיקטוק של אישה צעירה שעושה לנולאן
 סוייר מט עם המלכה שלה. קווצות שיער בלונדיני-לבן נופלות בצדי
 פניה, והאיילינר שלה מרוח.
 אני לא מאמינה שאיסטון לא אמרה לי שהאיילינר שלי נראה
 זוועה.

אני לא מאמינה גם שהסרטון הטיפשי הזה צולם ושיש לו יותר
 מעשרים אלף לייקים. יש בכלל עשרים אלף איש שמשחקים שחמט?
 "מה היה הקטע של היציאה הדרמטית, דרך אגב?" היא שואלת.
 "חסמת מישהו בחניה?"

"לא. אני – אור־קיי, זאת אני." אני מעבירה יד על הפנים. אני צריכה
 קפה. ומכונת זמן, כדי לחזור לרגע שבו הסכמתי לעזור לאיסטון. אולי

אני אוכל לחזור אפילו יותר אחורה, ופשוט לרצוח לגמרי את החברות שלנו. "המשחק... סתם היה לי מזל."
 המצח של דפנה מתקמט. "סתם מזל?"
 "כן. אני מבינה שזה נראה כאילו אני איזה... כישרון בשחמט, אבל אני לא משחקת. סוייר בטח סתם בתקופה גרועה ו – "אני משתתקת. דפנה מתפקעת מצחוק. מתברר שאני קורעת מצחוק.
 "את מתכוונת, אלוף העולם הנוכחי בשחמט? שהוא במקרה גם אלוף העולם בשחמט מהיר וגם בשחמט בליץ? הוא בתקופה גרועה?"
 אני מהדקת שפתיים. "הוא יכול להיות האלוף הנוכחי ועדיין לעבור חודש לא מוצלח."
 "לא סביר בהתחשב בעובדה שהוא זכה באליפות השחמט בשוודיה בשבוע שעבר."

"טוב," אני מתפתלת, "הוא עייף מכל הניצחונות, ו –"
 "אחותי, תפסיקי." היא מתקרבת אלי צעד אחד, ואני מריחה ניחוח הדרים נעים מעורבב בריח הטבק. "ניצחת את השחקן הכי טוב בעולם. תפסת אותו לגמרי לא מוכן במשחק פשוט מעולה – איך שהטעית אותו בפעולת הסחה? איך שיצאת מהריתוק הזה? המלכה שלך? תפסיקי להמעיט בערך עצמך וקחי את הקרדיט על זה – את חושבת שנולאן היה מאופק כמוך? את חושבת שאיזשהו בחור היה מקטין את עצמו ככה?"

דפנה צועקת. מזווית העין אני רואה את גברת אבבה השכנה מביטה בנו מהחצר שלה, ובעיניה שאלה ברורה, את צריכה שאני אציל אותך? אני מנידה בראש בעדינות. דפנה נראית לי בסך הכול כמו מעודדת נרגשת מאוד וקולנית מאוד. נראה לי שאני אפילו מחבבת אותה. למרות העובדה שהיא באה לכאן כדי לדבר על שחמט.
 "לא יכול להיות שאני האדם הראשון שניצח את סוייר," אני אומרת. למען האמת, אני יודעת שאני לא. למדתי את המשחקים שלו, פעם, בתקופה שעוד... למדתי משחקים. אנטונוב-סוייר, 2013, רומא. סוייר-שנקר, 2016, סיאטל. אנטוני-סוייר, 2012 –
 "לא, אבל זה לא קרה כבר מזמן. וכשאנשים מנצחים אותך, זה

בגלל שהוא עושה טעויות טיפשיות – והפעם הוא לא עשה שום טעות, לא שאני ראיתי. זה פשוט שאת היית... טובה יותר. "אני לא –"

"וזאת לא הפעם הראשונה שיש לך הצלחות בתחום השחמט."

אני מנידה בראשי, מכוללת. "מה זאת אומרת?"

"טוב, אני חיפשתי מידע עלייך, ו... היא מסתכלת על הטלפון שלה. על הכיסוי שלה כתוב שח, מט! על רקע של גלקסיה. "יש כתבות על הניצחונות שלך בטורנירים באזור, ותמונות שלך משחקת סימולטנית שחמט עיוור – היית ילדה מתוקה מאוד, דרך אגב. אני מתפלאת שלא שיחקת בטורנירים עם דירוג, כי היית מצליחה שם בטירוף."

יכול להיות שאני מסמיקה. "אמא שלי לא רצתה שאני אשחק," אני אומרת בלי לדעת בדיוק למה.

העיניים של דפנה מתרחבות. "אמא שלך מתנגדת לזה שתשחקי שחמט?"

"לא, זה לא משהו כזה. היא פשוט..."

אמא אהבה מאוד ששיחקתי. היא אפילו למדה את הכללים כדי שתוכל לעקוב אחר הפטפוטים הבלתי נגמרים שלי על שחמט. אבל היא גם לא חסכה ביקורת מאבא. במשך רוב שנות הילדות שלי הפזמון המוכר ביותר בבית משפחת גרינליף היה ההתעקשות של אבא שצריך לטפח מישהי שטובה כמוני בתמרון מספרים ובזיהוי תבניות להיות מקצוענית; התשובות של אמא שהיא לא רוצה שאני אצטרך להתמודד מגיל צעיר עם כלל האווירה ההיפר-תחרותית וההיפר-אינדיווידואליסטית שיש בתחום השחמט התחרותי; והגיחות של סברינה מהחדר שלה כשהיא שואלת בקול חסר הבעה, כשתסיימו להתווכח על הבת המועדפת עליכם, אפשר אולי לאכול ארוחת ערב? בסופו של דבר, הם הסכימו שאני אתחיל להתחרות בחלקים התחרותיים של הטורנירים כשאגיע לגיל ארבע-עשרה.

ואז הגעתי לגיל ארבע-עשרה, והכול השתנה.

"אני לא רציתי."

"אני מבינה. את הבת של ארצי גרינליף, נכון? אני חושבת שפגשתי אותו –"

"אני מצטערת," אני קוטעת אותה בחדות. יותר בחדות מכפי שהתכוונתי בגלל הטעם החמוץ שעומד לי בגרון. הדברים שהיא אומרת, זה כמו להוציא גופה מהקבר. "אני מצטערת," אני חוזרת בטון עדין יותר. "יש... יש סיבה שאת פה?"
 "אה, כן." אם היא נפגעה מהבוטות שלי, היא לא מראה את זה. במקום זאת היא מפתיעה אותי כשהיא אומרת, "באתי להציע לך עבודה."

אני ממצמצת. "עבודה?"

"כן. רגע – את קטינה? כי אם כן, אחד ההורים שלך צריך כנראה –"

"אני בת שמונה-עשרה."

"שמונה-עשרה! את בדרך לקולג'?"

"לא." אני בולעת רוק. "אני סיימתי עם לימודים."

"אז מושלם." היא מחייכת כאילו היא נותנת לי מתנה. כאילו אני עומדת להיות מאושרת. כאילו המחשבה שהיא תעשה אותי מאושרת עושה אותה מאושרת. "זאת העסקה: אני מנהלת מועדון שחמט. צוגצוואנג, בברוקלין, ממש ליד –"

"שמעתי עליו." מרשל הוא אולי המועדון הוותיק והמפורסם ביותר בניו יורק, אבל בשנים האחרונות צוגצוואנג התפרסם בכך שהוא מושך אליו קהל פחות מסורתי. יש לו חשבון טיקטוק שלפעמים נהיה ויראלי, קהילה נלהבת, טורנירים של סטריפ שח. אני זוכרת במעורפל ששמעתי על יריבות מרה פחות או יותר בין מרשל לצוגצוואנג – מה שיסביר את השמחה לאיד שלה על כך שניצחתי את סויר, שהוא חבר במועדון מרשל.

"זאת העסקה: חלק מהחברים שלנו מחליטים להשתמש במוחות השחמט המפותחים יתר על המידה שלהם בשביל דברים שהם לא שחמט, ו – טוב, הם יוצאים אל העולם, משיגים עבודות בתחום

הפיננסי ובעוד תחומים יוקרתיים ולא מוסריים, עושים מלא כסף ומתים למצוא דרכים לקבל פטור ממס. בקיצור נמרץ, יש לנו הרבה תורמים. והשנה ייסדנו מלגה."

"מלגה?" היא רוצה להעסיק אותי כדי שאטפל בתורמים? מה היא חושבת, שאני רואת חשבון?

"זאת משכורת לשנה אחת לשחקן שיש לו פוטנציאל להיות מקצועי. אנחנו נלווה אותך ונשלח אותך לטורנירים על חשבוננו. המטרה העיקרית היא לתת הזדמנות לשחקני שחמט צעירים ומבטיחים. המטרה המשנית היא שאני אוכל פופקורן בזמן שאת קורעת לנולאן את התחת, שוב. אבל זה לא, כאילו, חובה."

אני מגרדת את האף. "אני לא מבינה."
 "מלורי, אני אשמח אם את תהיי זוכת המלגה של צוגצוואנג השנה."

נדרש לי רגע לקלוט את המילים שלה. ואז אני קולטת אותן, ואני עדיין צריכה להפוך אותן בראש שלי שוב ושוב, כי אני לא בטוחה ששמעתי טוב.

היא הציעה כרגע לשלם לי כדי לשחק שחמט? זה טירוף. זה מדהים. המלגה הזאת – זה כאילו החומר שממנו עשויים חלומות. משנה חיים. כל מה שמלורי גרינליף בת הארבע-עשרה היתה מייחלת לעצמה.

חבל מאוד רק שאני לא רואה את מלורי גרינליף בת הארבע-עשרה בשום מקום בסביבה.

"אני מצטערת," אני אומרת לדפנה. היא עדיין מביטה בי בהבעת פנים שמחה ומרוצה. "אמרת לך, אני לא משחקת יותר." ההבעה השמחה והמרוצה נמחקת מעט. "למה?"

היא מוצאת חן בעיני. היא ממש מוצאת חן בעיני, ולרגע אחד אני כמעט שוקלת להסביר לה דברים. כל מיני דברים. החיים. האחיות שלי ואמא שלי ודמי הרשמה לרולר דרבי. בוב, והחלפת מגבים לשמשה הקדמית, והעובדה שאני לא צריכה מלגה לשנה, אלא עבודה שתהיה שם גם בשנה הבאה, ובשנה שאחריה, ובשנה שאחריה. אבא,

והזיכרונות, והלילה שבו נשבעתי לעצמי שאני עם שחמט גמרתי. לנצח.

זה נראה קצת יותר מדי בשביל פגישה ראשונה, לכן אני מתמצתת את האמת. "אני פשוט לא מעוניינת."

היא נכנעת מיד. המצח שלה מתקמט קלות, והיא בוחנת אותי במשך רגע ארוך, כאילו מבינה שאולי יש משהו שהיא לא יודעת עלי. הא. "אני אגיד לך מה," היא אומרת לבסוף. "אני אלך עכשיו – יום ראשון הוא יום עמוס בצוגצוואנג. יש הרבה הכנות. אני אתן לך כמה ימים לחשוב על זה –"

"אני לא מתכוונת לשנות את דעתי –"

"– ובינתיים אני אשלח לך באימייל את החוזה." היא טופחת לי על הכתף, והניחוח הלימוני שלה עוטף אותי שוב. אני שמה לב שאחד הקעקועים שלה הוא לוח שחמט עם כלים באמצע משחק. זה כנראה משחק מפורסם, אבל אני לא מזהה אותו.

"אני – אין לך את האימייל שלי," אני אומרת לה. היא כבר ליד המכונית שלה – חיפושית פולקסווגן 2019.

"אה, יש לי. ממסד הנתונים של הטורניר."

"איזה טורניר?"

"של אתמול." היא מנופפת לשלום כשהיא נכנסת למושב הנהג.

"אני אירגנתי אותו."

אני לא מחכה עד שהיא תיסע. אני פונה לאחור, נכנסת בחזרה הביתה ומעמידה פנים שאני לא רואה את אמא מסתכלת עלי מהחלון.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן